

Beste mensen,

Van eind april tot half mei was ik weer op werkbezoek bij de kinderen in Sayap Kasih. Het waren weer drie mooie, en intense weken. Ik blijf het iedere keer weer prachtig vinden dat de meeste kinderen weten wie ik ben. Die stralende glimlach op al die mooie koppies als ik binnen kom lopen. Altijd weer genieten! Tijdens dit werkbezoek was Sander Boeren met me mee. Sander is fysiotherapeut en 3 jaar geleden heeft hij tijdens zijn studie drie maanden stage gelopen in Sayap

Kasih. Het kent het huis en hij kent de kinderen. Ik was vooral blij dat Sander er bij was in verband met de beenbreuk van Anita, een van de bewonertjes van Sayap Kasih. Anita heeft eind december, vroeg in de ochtend, haar bovenbeen gebroken. In verband met de complexe beperking van Anita en haar fragiele lichaampje, durfde de arts haar beentje niet goed te zetten. Anita heeft 4 maanden in het gips gezeten en, ondanks dat de botten niet recht tegen elkaar aan stonden, is het toch gedeeltelijk aan elkaar gegroeid. Anita heeft al die maanden op bed gelegen en het was afwachten of ze

weer zou kunnen zitten. Sander is de dag nadat hij was aangekomen meteen met Anita aan het werk gegaan. Na het voorzichtig bewegen van haar beentje en tot de conclusie gekomen dat het bot aan elkaar zat, heeft Sander haar opgetild en heel voorzichtig in haar rolstoel gezet. Het was even wennen voor Anita maar duidelijk was dat ze er van genoot. Anita mag twee keer per dag maximaal anderhalf uur in haar rolstoel zitten. Niet langer om haar beentje niet teveel te belasten.

Met alle andere kinderen gaat het ook prima. Ze eten goed, zijn gezond en gelukkig. De begeleidsters werken dagelijks volgens het dagprogramma en dit betekent dat er twee keer per dag een speelmoment is met de kinderen. Spelen in een klein groepje of een gezellige activiteit met z'n allen.

De snoezelruimte en de ballenbak worden dagelijks gebruikt. De avond voor ons vertrek naar Nederland werden de speelrekken afgeleverd. Ik had iemand in het dorp gevraagd om deze stellages te maken. Sander en ik hebben er allerlei speeltjes aangehangen en de volgende ochtend werd er enthousiast door de kinderen mee gespeeld.

Aan de speelrekken hangen speeltjes met belletjes erin waar de kinderen tegenaan kunnen slaan, en zachte knuffelbeestjes waar ze in kunnen knijpen. Door de felle kleurtjes worden de kinderen uitgedaagd om naar de speeltjes te reiken, te grijpen of te slaan. De speelrekken zijn gedoneerd door Sander en zijn familie.

Tijdens mijn werkbezoek ben ik samen met de voorzitter van Yamaru, de nieuwe leidinggevende van Sayap Kasih en Sander bij verschillende kinderen op huisbezoek geweest. Het eerste bezoek was bij Idris. Idris is 16 jaar en ernstig meervoudig beperkt. Idris woonde met zijn ouders in een houten huis, een paar dorpen verderop. Toen we bij hem thuis waren lag hij in een plas urine op een plastic zeil op de grond van zijn slaapkamer. De moeder van Idris heeft een verstandelijke beperking en bleek zwanger te zijn. Hun andere zeven kinderen wonen allemaal in verschillende weeshuizen in Tomohon, Manado en Tondano. Een verdrietige situatie. In overleg met de ouders hebben we besloten om Idris meteen mee te nemen. Bij Sayap Kasih aangekomen

werden Idris en zijn ouders hartelijk ontvangen. Idris is meteen gedoucht en hij kreeg schone kleren aan. Ik maakte ondertussen een rolstoel voor hem in orde. Een half uurtje later zat Idris schoon, fris en met een glimlach van oor tot oor in zijn nieuwe rolstoel tussen de andere kinderen van Sayap Kasih. Idris genoot van alle aandacht en hij had het enorm naar zijn zin. Dankbaar dat we Idris een nieuw thuis mogen bieden in Sayap Kasih.

De andere kinderen die we die dag in hun thuissituatie hebben bezocht, kwamen niet in aanmerking omdat hun beperking niet "ernstig" genoeg is, of omdat de ouders zelf graag de verzorging willen blijven doen.

De ochtend dat we naar het vliegveld reden, zijn we nog op bezoek geweest bij Gaby en Stefani. Twee zusjes van 22 en 25 jaar. De zusjes hebben jaren geleden in Sayap Kasih gewoond. Ik schrok heel erg van de conditie waarin ik beide dames aantrof. Moeder vertelde dat ze allebei hele dagen op bed liggen. Gaby is ernstig vergroeid en zij kan niet meer zitten. We twijfelden ook of Stefani ooit nog

zou kunnen zitten. De moeder gaf aan dat de verzorging van beide dames erg zwaar is, en dat ze heel graag wilde dat ze weer in Sayap Kasih gingen wonen. Dit is binnen Yamaru besproken en binnen een paar dagen zijn de dames verhuisd en wonen ze sinds 17 mei weer in de panti.

Stefani was echt heel erg blij, maar Gaby moest enorm wennen en was de eerste dagen erg verdrietig. Toen de meiden helemaal gewend waren en ze allebei hun plekje binnen de panti hadden gevonden, heb ik contact gezocht met de fysiotherapeut van Sayap Kasih. Door middel van een video-oproep kon ik hem instructies geven om te bekijken of we Stefani in een zittende positie konden krijgen. Toen bleek dat ze haar benen voldoende kon buigen, heeft hij haar heel voorzichtig in een rolstoel geplaatst. Met de nodige aanwijzingen en correcties op afstand, zat Stefani na twee uur, goed ondersteund bij haar benen, rechtop in haar rolstoel. Prachtig om te zien dat we dit op deze manier mogelijk konden maken. In verband met een onbekende huidaandoening aan haar rechterbeen kan Stefani nog geen hele dag in haar rolstoel zitten. In de ochtend na het douchen zit ze een uurtje in haar rolstoel en 's middags nogmaals een uur. Ze vindt het geweldig dat ze na al die jaren nu weer rechtop kan zitten. Gaby is te ernstig vergroeid en zal dus haar verdere leven in bed of in de box liggen.

Verder hebben we rolstoelen nagekeken, opnieuw afgesteld en aangepast. We hebben het personeel instructies gegeven, nieuwe tiltechnieken aangeleerd, en ik heb gesprekken gevoerd. Ik heb een fijne vergadering gehad met het personeel. Het was heel zinvol en er ontstonden discussies. Er zijn duidelijke afspraken gemaakt en na twee uur vergaderen ging iedereen met een goed gevoel naar huis.

Met de kinderen hebben we gewandeld, gespeeld, en gesnoezeld. We hebben ze een heleboel aandacht gegeven en vooral veel geknuffeld.

De laatste dag hebben we nog een activiteit gedaan voor de teambuilding.... Een waterballonnengevecht. Een groep fanatiekelingen die de “strijd” met elkaar aangingen. Iedereen was doorweekt, maar we hadden plezier en we hebben veel gelachen!

Ik kan weer terug kijken op een bijzonder en indrukwekkend werkbezoek. Ik ben heel blij met alle positieve ontwikkelingen binnen Sayap Kasih! Vlak voor ons vertrek naar Nederland werd er een nieuwe leidinggevende voor Sayap Kasih benoemd, Broeder Bona. Een gemotiveerd en gedreven persoon. Fijn dat hij er is! Over 5 maanden ben ik er weer.

Lieve groet,

Michelle Borsboom
Adviseur van Yamaru